

Arrest

nr. 315 857 van 4 november 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. JANS
Jaarbeurslaan 17/12
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. JANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 2 januari 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 4 januari 2021 om internationale bescherming. Op 8 juli 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 11 juli 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, M(...) W(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 18 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Ali Jan Kala, een dorp in het district Momand Dara van de Afghaanse provincie Nangarhar, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. In

Afghanistan bent u tot de zevende graad naar school geweest. Voor uw vertrek uit Afghanistan was u een schroothandelaar en verkocht u metaal. Uw beide ouders leven nog en wonen nog steeds in uw dorp. Uw vader is zijn beide benen verloren doordat er een onontploffte bom afging in de schroothoop en hij zit in een rolstoel. U heeft ook nog twee jongere broers en een zus die bij uw ouders in Afghanistan wonen.

Uw problemen zijn enkele dagen voor uw vertrek begonnen. Toen u, na het sluiten van uw winkel, terug naar huis wandelde werd u benaderd door twee talibanstrijders. Ze gaven u een object dat er uitzag als een afstandsbediening. Ze vertelden dat er vaak overheidsmensen voor uw winkel stonden en wanneer dit het geval was moest u op het knopje duwen. Als u dit deed dan zou u naar het paradijs gaan als u stierf. Mocht er niks gebeuren dan zou u een ridder zijn. Zonder iets tegen de taliban te zeggen ging u verder naar huis. Daar toonde u de afstandsbediening aan uw ouders en vertelde wat de taliban vroegen van u. Uw ouders zeiden dat u het niet mocht doen omdat u veel onschuldige mensen zou doden wanneer u het deed. De volgende dag, in de namiddag, rond 14 uur kwamen er leden van de nationale politie toe voor uw winkel en u sprak hen aan. U gaf hen de afstandsbediening en vertelde dat u dit gekregen had van de taliban. De politieagenten waren erg bezorgd en zeiden tegen u dat deze plek gevaarlijk was. U kreeg de opdracht om uw winkel te sluiten en weg te gaan vandaar. U deed dit en ongeveer één uur of twee uur later, toen u thuis was, hoorde u dat ze het lieten ontploffen. Later op die dag kwamen er, 's avonds laat, drie talibanleden naar uw huis. Uw moeder deed de deur open en begon te schreeuwen. De taliban vroegen naar u en ze probeerden binnen te komen. Uw moeder probeerde hen tegen te houden. De taliban zeiden dat u hun plan vernietigd had. Ondertussen zei uw vader tegen u dat u moest weglopen. U liep naar het huis van uw paternale oom. De taliban doorzochten het huis maar vonden u niet. Ze zeiden vervolgens tegen uw ouders dat ze u, ongeacht waar u was, zouden vinden. Nadat de taliban weg waren belde uw paternale oom naar uw moeder. U sprak ook met uw moeder en ze zei dat u moest vertrekken omdat de taliban u zouden doden wanneer ze u vonden. Uw paternale oom regelde 's nachts een smokkelaar en de volgende dag, vroeg in de ochtend, vertrok u. Na de inname van Afghanistan zijn de taliban nogmaals langs gekomen bij u thuis om te vragen naar u. Uw ouders zeiden toen tegen hen dat u het huis verlaten had en nooit bent teruggekeerd.

U verliet Afghanistan in de winter van het jaar 1398 (= 2019). U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België waar u op 4 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: Een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en een kopie van een bundel papieren gerelateerd aan de medische toestand van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat hoewel u op het ogenblik van uw asielaanvraag minderjarig was en u op 25 februari 2021 een voogd kreeg toegewezen door de dienst Voogdij, deze voogdij op 31 maart 2022 van rechtswege beëindigd aangezien u op die dag meerderjarig werd. Het CGVS is dan ook van oordeel dat er sindsdien in uw hoofdte geen bijzondere procedurele noden verbonden aan de hoedanigheid van niet-begeleide minderjarige meer kunnen worden aangenomen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat u niet gedaan hebt wat ze van u vroegen. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongelooftwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Het Commissariaat-generaal wijst u er vooreerst op dat uw verklaringen aangaande het gedrag dat de taliban gesteld zouden hebben weinig aannemelijk zijn. Zo is het eerst en vooral weinig logisch dat de taliban u zouden benaderen voor hulp. Zo verklaarde u nog nooit eerder benaderd geweest te zijn door de taliban vooraleer ze u de afstandsbediening gaven en vroegen om op het knopje te duwen (CGVS, p. 14). Er kan

nochtans verwacht worden dat de taliban niet zomaar een afstandsbediening om een bom te laten ontploffen, aan een onbekende zouden geven. Het zou immers veel logischer zijn mochten de taliban u ervoor al benaderd hebben. Zo konden ze u beter leren kennen en eens aftoetsen hoe u stond tegenover de taliban. De taliban gingen via deze weg ook de mogelijkheid gehad hebben om u te proberen overtuigen van hun ideologie. Als ze uw vertrouwen gewonnen hadden dan ging u veel sneller instemmen met hetgeen ze vroegen van u. Dat de taliban nu werkelijk dachten dat u onmiddellijk loyaal zou zijn en uzelf mogelijkwijze zou opblazen omdat ze dit één keer vroegen aan u is weinig geloofwaardig.

Daarnaast raakt het kant noch wal dat de taliban een outsider nodig hadden om dergelijke opdracht uit te voeren. Het feit dat ze u een afstandsbediening gaven wijst erop dat de explosieven vanop een afstand tot ontploffing gebracht konden worden (CGVS, p. 15). Het is bijgevolg niet te vatten dat de taliban niet iemand vanuit hun eigen rangen zouden inschakelen om deze opdracht te laten uitvoeren. Mochten de taliban een loyaal lid in de buurt geplaatst hebben met dezelfde afstandsbediening dan ging de aanslag zeker gelukt zijn wanneer de politie er passeerden. Het is echter volstrekt onduidelijk waarom de taliban nu het risico namen om hun geplande aanslag te laten mislukken door op een onbekende persoon te vertrouwen. Aangezien u zelf verklaarde dat sommige dorpelingen in het geheim voor de taliban werkten lijkt het niet meer dan logisch dat ze een van hun medestanders zouden ingeschakeld hebben om die opdracht uit te voeren (CGVS, p.6). U dient er op gewezen te worden dat voorgaande vaststellingen de geloofwaardigheid van uw relaas op ernstige wijze ondermijnen.

Verder houdt het ook weinig steek dat u verklaarde initieel geen idee te hebben waarvoor de afstandsbediening diende (CGVS, p. 15, 16). U ontdekte het pas nadat uw ouders vertelden dat u niet op het knopje mocht duwen omdat u zo veel onschuldige mensen zou doden (CGVS, p. 15). Dat u niet onmiddellijk doorhad wat het doel was van de afstandsbediening is zeer onlogisch gelet op uw verklaringen aangaande hetgeen de taliban zeiden tegen u. Zo gaven de taliban u het object en ze vertelden dat u op de knop moest duwen wanneer er overheidsleden voor uw winkel passeerden of er stonden. Hierbij vertelden ze ook dat u naar het paradijs zou gaan of een ridder zou zijn wanneer u het deed (CGVS, p. 13). Dat u op dat moment echter geen idee had waarvoor de afstandsbediening precies diende is volstrekt onlogisch. Er kan immers verwacht worden dat een, op dat moment, zestienjarige Afghaanse jongen die zeven jaar naar school geweest is (CGVS, p. 7, 8) weet heeft van de relatie tussen de overheid en taliban en daarbij horende het feit dat bomaanslagen gebruikt worden in de strijd. Wat u precies dacht op het moment dat u de afstandsbediening ontving is een raadsel maar het is in het licht van de Afghaanse context weinig waarschijnlijk dat u totaal geen idee had van wat er zou gebeuren indien u de knop zou indrukken. Het commissariaat-generaal wijst u erop dat de onwetendheid die u aan de dag legde weinig doorleefd is. Dit zet de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

Verder mag het ten stelligste verbazen dat u helemaal niks zei toen de taliban u benaderden, u de afstandsbediening gaven en zeiden wat u moest doen (CGVS, p. 15). Er kan immers verwacht worden dat u iets zou zeggen wanneer dit alles gebeurt. Het is ook bijzonder onlogisch dat de taliban het klaarblijkelijk oké vonden dat u helemaal niks zei tegen hen maar gewoon de afstandsbediening nam en vertrok naar huis. Het zou veel logischer zijn mochten de taliban bevestiging willen van u. Uzelf verklaarde trouwens niet te weten waarvoor de afstandsbediening diende dus dat u het ook niet vroeg is erg merkwaardig (CGVS, p. 15). Het voorgaande wijst er weerom op dat uw verklaringen weinig doorleefd zijn wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast mag het ook vreemd heten dat u niet bij machte bent consistent te zijn over wanneer de feiten plaatsvonden. Zo verklaarde u, tot tweemaal toe, tijdens het persoonlijk onderhoud vertrokken te zijn uit Afghanistan in de winter van het jaar 1398 (december 2018 – februari 2019) (CGVS, p. 11, 14). Merkwaardig genoeg verklaarde u toen later achttien maanden gereisd te hebben om in België te geraken vanuit Afghanistan (CGVS, p. 18). Wetende dat u binnenkwam in België op 2 januari 2021 (Administratief dossier – Inschrijving van de asielaanvrager) dus in de winter, kan het niet zijn dat u anderhalf jaar eerder vertrok en dat het ook zagezegd winter was. Ook had u eerder bij DVZ al eens aangegeven rond mei 2019 vertrokken te zijn uit Afghanistan (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 10 & 33). Van iemand die toch enige scholing genoot, u ging tot de zevende graad naar school in Afghanistan, kan nochtans verwacht worden dat u belangrijke gebeurtenissen nauwkeuriger in de tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot uw vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.

Verder wekt het ook de nodige verbazing dat de taliban er niet aan dachten om u te komen zoeken bij familie in het dorp. Zo waren de taliban vastberaden om u te vinden in uw huis aangezien ze zichzelf naar binnen forceerden en overal zochten (CGVS, p. 13-14). Dat de taliban, nadat ze u niet vonden, niet eens passeerden bij uw paternale en/ of maternale oom in het dorp is toch enigszins merkwaardig. Zo verklaarde u slechts één

paternale en maternale oom te hebben en deze wonen beide in het dorp (CGVS, p. 10). De taliban dienen toch het vermoeden gehad te hebben dat een zestienjarige jongen niet heel erg ver weg zou zijn.

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 7). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u landen zoals Griekenland, Oostenrijk en Frankrijk bent gepasseerd (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 33; CGVS, p. 18) zonder een VIB in te dienen. In Oostenrijk en Duitsland verklaarde u zelfs vingerafdrukken afgestaan te hebben (CGVS, p. 6) wat aantoont dat u de kans kreeg om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van (betrouwbare) documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas. Volledigheidshalve dient tevens aangestipt te worden dat het enigszins merkwaardig is dat u verklaarde tot uw 15de levensjaar school gelopen te hebben in Afghanistan maar dat u niet geleerd heeft om te lezen en te schrijven in Pashtu terwijl u anderzijds verklaarde wel sociale media en Facebook te hebben gebruikt in Afghanistan (CGVS, p.8,9).

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De documenten die u hebt neergelegd zijn niet in staat om voorgaande conclusie om te buigen. Zo is de door u neergelegde taskara slechts een indicatie van uw identiteit en herkomst wat op heden niet betwist wordt. Er dient in dit verband trouwens bijkomend vermeld te worden dat u in Oostenrijk verklaarde dat uw naam A(...) W(...) was in plaats van M(...) W(...), de naam die u in België opgaf. De documenten die gerelateerd zijn aan de medische toestand van uw vader staan los van de door u beweerde vrees. Hoe betreurenswaardig ook, blijkt uit uw verklaringen dat de medische toestand van uw vader te wijten is aan een werkongeval (CGVS, p.3).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar

heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het

Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou

worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boij t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of

moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van “het beginsel van de fair play”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van “het proportionaliteits (evenredigheids-)beginsel”.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de door hem geschonden geachte bepaling en beginselen, voert verzoeker *in concreto* het volgende aan:

I. Aangaande de procedurele noden

De bestreden beslissing stelt dat het CGVS geen procedurele noden heeft kunnen vaststellen in hoofde van verzoeker.

Verzoeker heeft maar een zeer beperkte scholing genoten tot de 7de graad van een bedenkelijk niveau in een dorp in Afghanistan en is als 15-jarige naar België vertrokken.

Het CGVS heeft verzoeker gehoord toen hij een jongen van 18 jaar en 1 maand oud was.

Verzoeker mag dan wel juridisch meerderjarig zijn geweest op het moment van horen, uiteraard dienden er wel bijzondere procedurele noden te worden verbonden aan de zeer jonge leeftijd van verzoeker in combinatie met zijn beperkt scholingsniveau.

Wanneer de beslissing ten gronde van het CGVS wordt gelezen blijkt echter dat men integendeel verzoeker beschouwt als een volwassen man zonder enige procedurele noden, niet alleen op het ogenblik van het gehoor, maar dat men een even strenge beoordeling aan de dag legt voor feiten die verzoeker heeft beleefd als amper geschoolde 15-jarige.

Uiteraard is dergelijke gang van zaken manifest onredelijk.

II. Aangaande de ontploffing van de bom

Het CGVS beweert op p. 2, 3de alinea van de beslissing dat het weinig geloofwaardig is dat de Taliban zou gedacht hebben dat verzoeker onmiddellijk loyaal zou zijn en zichzelf mogelijkerwijze zou hebben opgeblazen omdat ze dit één keer aan verzoeker vroegen.

Een alinea verder (p. 2, 4de alinea van de beslissing) stelt het CGVS dat de afstandsbediening er op wijst dat de explosieven vanop afstand tot ontploffing gebracht konden worden en dat het dan ook niet te vatten is dat de Taliban niemand uit eigen rangen zou hebben gevraagd om de bom te laten ontploffen.

Uiteraard zijn bovenvermelde motiveringen van het CGVS geheel tegenstrijdig met elkaar: enerzijds gaat het CGVS er van uit dat het om een zelfmoordaanslag ging, anderzijds gaat het CGVS er van uit dat het om een aanslag van op afstand ging. Enerzijds gaat het CGVS er van uit dat de Taliban nooit een buitenstaander zou proberen ronselen voor een zelfmoordaanslag, anderzijds gaat het CGVS er van uit dat de Taliban nooit een buitenstaander zou proberen ronselen voor een aanslag op afstand.

De vraag kan gesteld worden of het CGVS überhaupt kan geloven dat de Taliban wel eens mensen ronselt om opdrachten uit te voeren.

Of het in casu om een zelfmoordaanslag dan wel een aanslag op afstand ging, dat weet verzoeker niet precies, aangezien hij gevlucht is. Ook de commentaren van de talibanleden die verzoeker gevraagd hebben om de aanslag te plegen waren dubbelzinnig, aangezien ze meedeelden dat hij ofwel naar de hemel zou gaan ofwel een ridder zou zijn.

Het CGVS lijkt het puristisch islamitisch gedachtegoed van de Taliban ook te idealiseren alsof de Talibanleden in de rij zouden staan om zichzelf op te blazen. Ook in radicale moslimmiddens zijn mensen iets hypocrieter en minder idealistisch dan zij zich voordoen en zijn gekken die zichzelf willen opblazen moeilijk te vinden. Het is dan ook allesbehalve denkbeeldig dat men een naïeve jongeman van 15 jaar oud onder druk probeert te zetten om een dergelijke aanslag voor hen te plegen.

Voorts stelt het CGVS dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker niet onmiddellijk – alvorens het gesprek met zijn ouders – zou hebben geweten waarvoor de afstandsbediening zou dienen. In 2019 was verzoeker overigens 15 jaar oud en niet 16 jaar oud zoals het CGVS beweert op p. 2, 6de alinea van de beslissing. Ook dit getuigt weer van een totaal gebrek aan inlevingsvermogen in de leefwereld in een dorp in Afghanistan en de jeugdige leeftijd van verzoeker. Waarom zou het weinig geloofwaardig zijn dat een 15-jarige uit een plattelandsdorp in Afghanistan die amper scholing heeft genoten en amper in contact is gekomen met de wereld via bijvoorbeeld tv of internet, niet onmiddellijk denkt aan aanslagen wanneer hij een afstandsbediening overhandigd krijgt.

Vervolgens stelt het CGVS dat het ongeloofwaardig zou zijn dat verzoeker niets gezegd zou hebben toen de Taliban verzoeker hebben benaderd. Deze redenering van het CGVS geeft er alweer blijk van weinig voeling te hebben met de werkelijkheid in Afghanistan en de leefwereld van een jongere in een Afghaans dorp. Zou de protection officer van het CGVS dan wel veel te vertellen hebben wanneer er twee Talibanleden hem komen vragen om mee te werken? Zou het niet kunnen dat een 15-jarige op een dergelijk ogenblik geïntimideerd is en noch bevestigend noch ontkennend reageert wanneer hij wordt benaderd door twee Talibanstrijders? Dit lijkt net een verstandige houding in plaats van een ongeloofwaardige houding. Het CGVS lijkt het niets zeggen ook zeer letterlijk te nemen; het is niet zo dat verzoeker heeft gedaan alsof hij leed aan stomheid.

De redenering van het CGVS geeft dan ook blijk van een totaal gebrek aan inlevingsvermogen in de leefwereld van een 15-jarige Afghaan uit een plattelandsdorp die weinig scholing heeft gekend.

III. Aangaande de vertrekdatum uit Afghanistan

Het CGVS vindt het vreemd dat een 15-jarige Afghaan uit een plattelandsdorp niet bij machte is consistent te zijn over het ogenblik dat hij vertrokken is uit Afghanistan.

Verzoeker zou bij de DVZ gezegd hebben dat hij "rond mei 2019" is vertrokken en bij het CGVS dat hij in de winter van 2019 is vertrokken. Verzoeker heeft ook aangegeven dat hij een 18tal maanden heeft gereisd.

Voor het eerst dient er zich de vraag te worden gesteld wat het CGVS tracht te bereiken met dit argument? Betwijfelt het CGVS of verzoeker wel daadwerkelijk is vertrokken uit zijn dorp? Betwijfelt het CGVS dat dit daadwerkelijk zijn dorp is? Zelfs indien verzoeker inconsistent zou geweest zijn, quod certe non, dan nog is de enige mogelijke verklaring hiervan toch dat verzoeker zich dit niet meer zo helder zou herinneren; aangezien verzoeker in België is toegekomen, is hij toch ook vertrokken uit Afghanistan.

Bij DVZ had verzoeker aangegeven rond mei 2019 te zijn vertrokken. De vraag bestaat hoe de tolk bij de maand "mei 2019" komt, omdat niet alleen de Afghaanse jaartelling niet overeenkomt, maar ook de Afghaanse maanden niet overeenkomen met de gregoriaanse kalender.

Daarenboven wordt er "rond" mei 2019 gezegd, terwijl het CGVS dit blijkbaar letterlijk neemt als mei 2019. Vervolgens voert het CGVS een semantische discussie over wanneer de winter eindigt. Volgens het CGVS eindigt de winter in februari 2019, hetgeen verder van mei verwijderd lijkt dan te zeggen tot 1 maart 2019, zoals men normaliter in België de meteorologische winter aanduidt. Daarenboven eindigt de winter volgens de meeste mensen op 21 maart en niet in februari of op 1 maart. Voor de bepaling van de seizoenen volgt men volgens het CGVS aldus de gregoriaanse kalender en het CGVS vindt het ook vreemd dat een 15-jarige Afghaan met weinig scholing uit een plattelandsdorp hierover niet geheel precies kan zijn.

Daarenboven ziet het CGVS een inconsistentie tussen enerzijds 21 maart, de laatste dag van de winter, en anderzijds "rond mei 2019", hetgeen al een omzetting is door de tolk van een maand uit de Afghaanse kalender die niet precies samenvalt met mei 2019.

Het CGVS zoekt dan ook spijkers op laag water en kan zich eens te meer geheel niet inleven in het leven van een 15-jarige jongen uit een Afghaanse plattelandsgemeente.

IV. Aangaande het feit dat verzoeker geen verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in een ander land

Het CGVS voegt plots een nieuwe ontvankelijkheidsvereiste in om een verzoek tot internationale bescherming te kunnen indienen in ons land. Volgens het CGVS kan een verzoek tot internationale bescherming nooit geloofwaardig zijn indien men eerst door een ander Europees land is gepasseerd zonder aldaar asiel aan te vragen. Dit argument betreft dan ook de heilige graal voor een weigeringsbeslissing, aangezien dit zowat van toepassing is op 99% van de aanvragers van internationale bescherming. Men kan België immers niet bereiken dan door eerst door een ander Europees land te passeren.

Waarom het de "ernst en geloofwaardigheid" van de aangehaalde problemen zou ondermijnen, zoals het CGVS op p. 3, derde alinea beweert van de bestreden beslissing, wordt door verzoeker geheel niet ingezien. De stelling van het CGVS is op dit vlak dan ook manifest intellectueel oneerlijk.

Neemt het CGVS de DVZ kwalijk dat zij geen Dublin-beslissing hebben genomen in dit dossier? En waarom zou dit een argument kunnen zijn tegen de gegrondheid van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker?

Uiteraard werd verzoeker op Europees grondgebied niet achtervolgd door de Taliban, hetgeen hij ook nooit heeft beweerd. Verzoeker wilde in België zijn verzoek tot internationale bescherming indienen en heeft dit ook gedaan.

V. Verzoeker is in staat om Facebook te gebruiken

Het CGVS vindt het ongeloofwaardig dat iemand intellectueel in staat is om sociale media zoals Facebook te gebruiken, terwijl verzoeker niet geleerd heeft om te leren lezen en schrijven in Pashtu.

Het zal het CGVS verbazen te horen dat er mensen bestaan die niet kunnen lezen en schrijven die toch in staat zijn om hun naam te schrijven, hun e-mailadres te schrijven en zelfs een wachtwoord te onthouden. Meer moet men namelijk niet kunnen om een Facebook-account te hebben waarmee men dan foto's kan zien van vrienden. Verzoeker heeft nooit aangegeven dat hij zijn gedachten postte op Facebook, enkel dat hij een Facebook-account had.

VI. Verzoeker kan niet terugkeren naar Afghanistan

De ouders van de Taliban hebben tegen de Taliban verteld dat verzoeker het huis heeft verlaten en nooit is teruggekeerd.

Uiteraard is de Taliban – die het gehele grondgebied controleert - er thans van op de hoogte dat verzoeker niet meer in Afghanistan verblijft.

Het is algemeen bekend dat Afghaanse mannen die het land verlaten om internationale bescherming aan te vragen in het westen, op weinig sympathie en mededogen kunnen rekenen van de Taliban in geval van een terugkeer. Dit houdt dan ook in dat verzoeker niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Daarenboven heerst er thans in Afghanistan extreme armoede en is er zelfs sprake van hongersnood. Dit bovenop de massale mensenrechtenschendingen en een totaal gebrek aan een rechtsstaat.

Het UNHCR roept dan ook onmiddellijk op tot minstens een schorsing van de asielaanvragen zodat er thans geen asielzoekers teruggestuurd kunnen worden.

Het non-refoulementbeginsel wordt door de bestreden beslissing dan ook geschonden volgens het rapport van het UNHCR genaamd "Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan" van februari 2022."

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem te erkennen als vluchteling en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt de “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van UNHCR van februari 2022 (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 3 mei 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland en waarbij zij, behalve naar landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, verwijst naar de COI Query “*Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020, het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022, het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023, de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023, het rapport “*Afghanistan – Country Focus*” van EUAA van december 2023 en de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de taliban*” van 14 december 2023, als bijkomende informatiebronnen.

3.2.2. Op 5 mei 2024 legt verzoeker een inventaris neer samen met volgende aanvullende stukken:

- stuk 4: schoolattest 2020-2022;
- stuk 5: attest tewerkstelling bij Plukon sedert 4 augustus 2022;
- stuk 6: getuigenverklaring van 10 april 2023 van M. K.;
- stuk 7: individuele rekening 2022;
- stuk 8: individuele rekening 2023.

3.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin hij verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 297 075 van 14 november 2023 en meent dat dezelfde redenering *in casu* moet worden toegepast. Verzoeker betoogt verder dat de rapporten waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen niet voldoende actueel zijn om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen, waarna hij kritiek uit op de analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie en socio-economische situatie in Afghanistan en de mogelijkheid tot terugkeer, onder verwijzing naar de recente rapporten die de verwerende partij in haar op 3 mei 2024 neergelegde aanvullende nota aanhaalt, alsook volgende bijkomende landeninformatie:

- Human Rights Watch, “*Out of sight, Afghans are going hungry*”, 14 maart 2024;
- Human Rights Watch, “*Afghanistan: aid cutbacks, Taliban abuses imperil health*”, 12 februari 2024;
- Khaama “*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*”, 17 maart 2024;
- Human Rights Watch, “*Schools are failing boys too*”, 6 december 2023;
- Human Rights Watch, “*A Disaster for the Foreseeable Future - Afghanistan’s Healthcare Crisis*”, februari 2024;
- Ariana News, “*UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year*”, 16 maart 2024; - UNAMA, “*Report on Afghanistan*”, 28 februari 2024;
- UNHCR, “*UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety*”, 7 oktober 2023.

Tevens voegt verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota nogmaals een kopie van de stukken die hij op 5 mei 2024 in aanvulling op zijn verzoekschrift heeft neergelegd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van *“het beginsel van de fair play”*, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker naar voren geschoven asielmotieven en vrees, omwille van verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden en enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties, nu (i) zijn verklaringen aangaande het gedrag dat de taliban gesteld zouden hebben weinig aannemelijk zijn, (ii) het zeer onlogisch is dat hij niet onmiddellijk doorhad wat het doel was van de afstandsbediening, (iii) het mag verbazen dat de taliban het oké vonden dat verzoeker helemaal niets zei toen ze hem benaderden en gewoon de afstandsbediening nam en naar huis vertrok, (iv) hij niet consistent is over wanneer de feiten plaatsvonden, (v) het de nodige verbazing wekt dat de taliban er niet aan dachten om hem te zoeken bij zijn familie in het dorp, (vi) hij nagelaten heeft asiel in een ander Europees land aan te vragen, (vii) het enigszins merkwaardig is dat hij verklaarde tot zijn vijftiende levensjaar school gelopen te hebben in Afghanistan maar niet geleerd heeft om te lezen en te schrijven in Pasjtoe terwijl hij anderzijds verklaarde wel sociale media en Facebook te hebben gebruikt in Afghanistan, en (viii) de neergelegde documenten niet in staat zijn voorgaande conclusie om te buigen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, en omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing werd genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de taliban. Verzoeker zou, toen hij naar huis wandelde na het sluiten van zijn winkel,

benaderd zijn door twee leden van de taliban. De twee leden zouden verzoeker iets gegeven hebben dat lijkt op een afstandsbediening en zouden verzoeker hierbij verteld hebben dat als er mensen van de overheid naar of in de buurt van zijn winkel zouden komen, hij op het knopje moest duwen. Verzoeker zou zonder iets te zeggen de afstandsbediening meegenomen hebben, naar huis gegaan zijn en dit aan zijn ouders verteld hebben, die hem vervolgens zouden gezegd hebben dat hij dit niet mocht doen. De volgende dag zouden er leden van de nationale politie aan verzoekers winkel gepasseerd zijn. Verzoeker zou hen aangesproken hebben en de afstandsbediening aan hen gegeven hebben. De politie zou aan verzoeker gezegd hebben dat hij de winkel moest sluiten, waarna zij de winkel lieten ontploffen. Die avond zouden er drie leden van de taliban naar verzoekers huis gekomen zijn, op zoek naar hem. Verzoeker zou op dat moment naar het huis van zijn paternale oom gevlucht zijn. De taliban zouden aan verzoekers ouders gezegd hebben dat ze verzoeker zouden vinden, ongeacht waar hij was. Verzoeker zou de volgende dag met de hulp van zijn paternale oom Afghanistan verlaten hebben. Na de machtsvername zouden de taliban nogmaals langsgekomen zijn bij verzoekers ouders. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker gedood te worden door de taliban.

De Raad besluit in navolging van de adjunct-commissaris dat verzoeker geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk weet te maken.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift betoogt dat er bijzondere procedurele noden verbonden hadden moeten worden aan zijn zeer jonge leeftijd in combinatie met zijn beperkte scholing. De Raad stelt vast dat verzoeker op het moment van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) achttien jaar en dus geen *infans* meer was, waardoor redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde, coherente en precieze verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Bovendien merkt de Raad op dat er bezwaarlijk gesproken kan worden van een beperkt scholingsniveau, daar verzoeker in Afghanistan tot de zevende graad naar school ging (administratief dossier (hierna: AD), stuk 7, verklaring DVZ, vraag 11; AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* verzoeker de gelegenheid heeft gegeven om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen en hem hierover duidelijke en eenvoudige vragen heeft gesteld. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker in het algemeen de vragen begreep en erop kon antwoorden. Verzoeker gaf op het einde van het persoonlijk onderhoud ook zelf aan alle relevante elementen in verband met zijn problemen te hebben kunnen vermelden (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18-19). Er was ook bijstand van een tolk Pasjtje en verzoekers advocaat kon opmerkingen geven. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker zelf geen bijzondere procedurele noden aanhaalde bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming (AD, stuk 7, Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ), noch specificeert hij in zijn verzoekschrift waaruit deze bijzondere procedurele noden dan wel hadden moeten bestaan. Verder kan niet blijken dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers relaas geen rekening zou zijn gehouden met verzoekers profiel en leeftijd op het moment van de feiten. Ook van een laaggeschoolde vijftienjarige mogen aannemelijke en coherente verklaringen worden verwacht over gebeurtenissen die hij persoonlijk stelt te hebben meegemaakt en die dermate ingrijpend zijn dat zij hem ertoe hebben genoopt zijn land van herkomst te ontvluchten. Verzoeker toont niet aan dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing uitgegaan is van onredelijke verwachtingen in zijn hoofde. Zijn betoog dat een "*dergelijke gang van zaken manifest onredelijk*" is, kan dan ook niet worden bijgetreden.

Voorts motiveert de adjunct-commissaris op goede gronden dat verzoekers verklaringen aangaande het gedrag van de taliban niet kunnen overtuigen:

"Het Commissariaat-generaal wijst u er vooreerst op dat uw verklaringen aangaande het gedrag dat de taliban gesteld zouden hebben weinig aannemelijk zijn. Zo is het eerst en vooral weinig logisch dat de taliban u zouden benaderen voor hulp. Zo verklaarde u nog nooit eerder benaderd geweest te zijn door de taliban vooraleer ze u de afstandsbediening gaven en vroegen om op het knopje te duwen (CGVS, p. 14). Er kan nochtans verwacht worden dat de taliban niet zomaar een afstandsbediening om een bom te laten ontploffen, aan een onbekende zouden geven. Het zou immers veel logischer zijn mochten de taliban u ervoor al benaderd hebben. Zo konden ze u beter leren kennen en eens aftoetsen hoe u stond tegenover de taliban. De taliban gingen via deze weg ook de mogelijkheid gehad hebben om u te proberen overtuigen van hun ideologie. Als ze uw vertrouwen gewonnen hadden dan ging u veel sneller instemmen met hetgeen ze vroegen van u. Dat de taliban nu werkelijk dachten dat u onmiddellijk loyaal zou zijn en uzelf mogelijkwijze zou opblazen omdat ze dit één keer vroegen aan u is weinig geloofwaardig. Daarnaast raakt het kant noch wal dat de taliban een outsider nodig hadden om dergelijke opdracht uit te voeren. Het feit dat ze u een afstandsbediening gaven wijst erop dat de explosieven vanop een afstand tot ontploffing gebracht konden worden (CGVS, p. 15). Het is bijgevolg niet te vatten dat de taliban niet iemand

vanuit hun eigen rangen zouden inschakelen om deze opdracht te laten uitvoeren. Mochten de taliban een loyaal lid in de buurt geplaatst hebben met dezelfde afstandsbediening dan ging de aanslag zeker gelukt zijn wanneer de politie er passeerden. Het is echter volstrekt onduidelijk waarom de taliban nu het risico namen om hun geplande aanslag te laten mislukken door op een onbekende persoon te vertrouwen. Aangezien u zelf verklaarde dat sommige dorpelingen in het geheim voor de taliban werkten lijkt het niet meer dan logisch dat ze een van hun medestanders zouden ingeschakeld hebben om die opdracht uit te voeren (CGVS, p.6). U dient er op gewezen te worden dat voorgaande vaststellingen de geloofwaardigheid van uw relaas op ernstige wijze ondermijnen."

Verzoeker lijkt in zijn verzoekschrift uit te gaan van een verkeerde lezing van de bovenstaande motieven waar hij aanvoert dat de motivering van de adjunct-commissaris tegenstrijdig zou zijn. De adjunct-commissaris merkt in de bestreden beslissing eerst terecht op dat het niet logisch is dat de taliban erop zouden vertrouwen dat een jongen die zij nooit eerder benaderden, en van wie zij niet weten of hij hun ideologie en doelen al dan niet steunt, meteen zijn medewerking zal verlenen bij een aanslag en daarbij mogelijkerwijze – doch dit wordt verder in het midden gelaten – zichzelf zou opblazen. In het verlengde hiervan, en in acht genomen verzoekers verklaringen dat sommige dorpelingen voor de taliban werkten, wijst de adjunct-commissaris er vervolgens op dat niet kan worden ingezien waarom de taliban dergelijke opdracht, waarbij explosieven met een afstandsbediening tot ontploffing moesten worden gebracht, zouden toevertrouwen aan een outsider en niet aan iemand vanuit hun eigen rangen en zij aldus het risico zouden lopen hun geplande aanslag te laten mislukken door op een onbekende persoon te vertrouwen. Aangezien verzoeker, zoals hij in zijn verzoekschrift ook stelt, niet duidelijk kan maken of het om een zelfmoordaanslag ging of niet, gaat de adjunct-commissaris uit van beide scenario's, waarbij hij in beide gevallen terecht het gedrag van de taliban niet aannemelijk acht. Nergens kan uit voorgaande motieven blijken dat het CGVS het gedachtegoed van de taliban idealiseert *"alsof de Talibanleden in de rij zouden staan om zichzelf op te blazen"*. Waar verzoeker argumenteert dat het *"allesbehalve denkbeeldig (is) dat men een naïeve jongeman van 15 jaar oud onder druk probeert te zetten om een dergelijke aanslag voor hen te plegen"*, stelt de Raad vast dat dit niet wegneemt dat het niet aannemelijk is dat de taliban zich niet eerst zouden willen vergewissen van verzoekers loyaliteit, vooraleer aan hem hun plan uit te doeken te doen en de afstandsbediening te overhandigen. Verzoekers betoog doet derhalve geen afbreuk aan de bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Verder overweegt de adjunct-commissaris op goede gronden dat het niet aannemelijk is, in het licht van de Afghaanse context, dat verzoeker niet doorhad wat de bedoeling was van de afstandsbediening toen de taliban hem deze gaven en hij geen idee had wat er zou gebeuren als hij op de knop zou drukken. Hij licht dit in de bestreden beslissing nader toe als volgt:

"Verder houdt het ook weinig steek dat u verklaarde initieel geen idee te hebben waarvoor de afstandsbediening diende (CGVS, p. 15, 16). U ontdekte het pas nadat uw ouders vertelden dat u niet op het knopje mocht duwen omdat u zo veel onschuldige mensen zou doden (CGVS, p. 15). Dat u niet onmiddellijk doorhad wat het doel was van de afstandsbediening is zeer onlogisch gelet op uw verklaringen aangaande hetgeen de taliban zeiden tegen u. Zo gaven de taliban u het object en ze vertelden dat u op de knop moest duwen wanneer er overheidsleden voor uw winkel passeerden of er stonden. Hierbij vertelden ze ook dat u naar het paradijs zou gaan of een ridder zou zijn wanneer u het deed (CGVS, p. 13). Dat u op dat moment echter geen idee had waarvoor de afstandsbediening precies diende is volstrekt onlogisch. Er kan immers verwacht worden dat een, op dat moment, zestienjarige Afghaanse jongen die zeven jaar naar school geweest is (CGVS, p. 7, 8) weet heeft van de relatie tussen de overheid en taliban en daarbij horende het feit dat bomaanslagen gebruikt worden in de strijd. Wat u precies dacht op het moment dat u de afstandsbediening ontving is een raadsel maar het is in het licht van de Afghaanse context weinig waarschijnlijk dat u totaal geen idee had van wat er zou gebeuren indien u de knop zou indrukken. Het commissariaat-generaal wijst u erop dat de onwetendheid die u aan de dag legde weinig doorleefd is. Dit zet de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat bovenstaande motieven getuigen van een *"totaal gebrek aan inlevingsvermogen in de leefwereld in een dorp in Afghanistan en de jeugdige leeftijd van verzoeker"*, benadrukt hij dat hij amper school heeft gelopen en amper in contact is gekomen met de wereld via tv of internet en stelt hij hierbij dat hij vijftien en niet zestien jaar oud was op het moment van de gebeurtenissen. Zo verzoeker inderdaad vijftien jaar was op het moment van de gebeurtenissen, kan hij niet overtuigen waar hij stelt dat hij amper scholing genoten heeft en niet in contact is gekomen met de wereld via tv of internet. De Raad wijst erop dat verzoeker verklaarde tot de zevende graad naar school gegaan te zijn (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 11; AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), en dat hij bovendien verklaarde reeds in Afghanistan Facebook gebruikt te hebben (*Ibid.*, p. 9), waardoor hij dus wel toegang had tot internet en sociale media. Verzoeker werkte bovendien in de winkel van zijn vader, was het oudste kind van het gezin en had reeds weet van dorpelingen die in het geheim voor de taliban werkten (*Ibid.*, p. 6), waardoor er van hem verwacht kan worden dat hij toch enige kennis heeft van de problemen en de strijd tussen de overheid en de taliban. Verzoeker kan bijgevolg niet worden gevolgd waar

hij meent dat bovenstaande motivering getuigt van een totaal gebrek aan inlevingsvermogen, noch slaagt hij er met voorgaand betoog in de analyse van de adjunct-commissaris, die terecht en draagkrachtig is, te weerleggen of te ontkrachten.

Vervolgens motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Verder mag het ten stelligste verbazen dat u helemaal niks zei toen de taliban u benaderden, u de afstandsbediening gaven en zeiden wat u moest doen (CGVS, p. 15). Er kan immers verwacht worden dat u iets zou zeggen wanneer dit alles gebeurt. Het is ook bijzonder onlogisch dat de taliban het klaarblijkelijk oké vonden dat u helemaal niks zei tegen hen maar gewoon de afstandsbediening nam en vertrok naar huis. Het zou veel logischer zijn mochten de taliban bevestiging willen van u. Uzelf verklaarde trouwens niet te weten waarvoor de afstandsbediening diende dus dat u het ook niet vroeg is erg merkwaardig (CGVS, p. 15). Het voorgaande wijst er weerom op dat uw verklaringen weinig doorleefd zijn wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete argumenten en elementen in een ander daglicht te plaatsen. Waar verzoeker het CGVS andermaal een gebrek aan voeling met de werkelijkheid in Afghanistan en de leefwereld van een jongere in een Afghaans dorp verwijt, en zich afvraagt of *“de protection officer van het CGVS dan wel veel te vertellen (zou) hebben wanneer er twee Talibanleden hem komen vragen om mee te werken”*, blijft hij hiertoe in gebreke. Waar verzoeker opmerkt dat hij mogelijks geïntimideerd was en nuanceert dat *“het (...) niet zo (is) dat verzoeker heeft gedaan alsof hij leed aan stomheid”*, betwist hij niet dat hij, volgens zijn verklaringen, de afstandsbediening genomen heeft en naar huis vertrokken is zonder de taliban te verzekeren dat hij zou doen wat van hem werd gevraagd. Deze bizarre gang van zaken komt ook de Raad niet aannemelijk voor.

Voorts stelt de adjunct-commissaris vast dat verzoeker de gebeurtenissen in kwestie en zijn vertrek uit Afghanistan niet op consistente wijze in de tijd kan situeren. Hij motiveert hierover in de bestreden beslissing als volgt:

“Daarnaast mag het ook vreemd heten dat u niet bij machte bent consistent te zijn over wanneer de feiten plaatsvonden. Zo verklaarde u, tot tweemaal toe, tijdens het persoonlijk onderhoud vertrokken te zijn uit Afghanistan in de winter van het jaar 1398 (december 2018 – februari 2019) (CGVS, p. 11, 14). Merkwaardig genoeg verklaarde u toen later achttien maanden gereisd te hebben om in België te geraken vanuit Afghanistan (CGVS, p. 18). Wetende dat u binnenkwam in België op 2 januari 2021 (Administratief dossier – Inschrijving van de asielaanvrager) dus in de winter, kan het niet zijn dat u anderhalf jaar eerder vertrok en dat het ook zagezegd winter was. Ook had u eerder bij DVZ al eens aangegeven rond mei 2019 vertrokken te zijn uit Afghanistan (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 10 & 33). Van iemand die toch enige scholing genoot, u ging tot de zevende graad naar school in Afghanistan, kan nochtans verwacht worden dat u belangrijke gebeurtenissen nauwkeuriger in de tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot uw vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.”

De Raad is niet in de gelegenheid om te verifiëren of de winter van het (Afghaanse) jaar 1398 overeenstemt met de periode december 2018 – februari 2019 volgens de Gregoriaanse kalender, omdat hierover geen informatie is opgenomen in het administratief dossier, doch stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift bevestigt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft in de winter van 2019. De Raad stelt in navolging van de adjunct-commissaris vast dat dit in tegenspraak is met verzoekers verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) dat hij rond mei 2019 uit Afghanistan vertrokken is (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 33). Verzoeker lijkt de bestreden beslissing opnieuw verkeerd te lezen waar hij in zijn verzoekschrift betoogt dat *“het CGVS een semantische discussie (voert) over wanneer de winter eindigt”* en hij zich afvraagt hoe de tolk de omrekening doet tussen de Afghaanse jaartelling en de gregoriaanse kalender. Het gaat er immers in de bestreden beslissing niet om wanneer de winter eindigt, maar wel dat verzoeker er niet in slaagt zijn vertrek uit Afghanistan eenduidig en in het juiste seizoen te situeren, aangezien hij enerzijds verklaart Afghanistan in de winter verlaten te hebben en anderzijds verklaart Afghanistan rond mei 2019 verlaten te hebben. De Raad stelt verder in navolging van de adjunct-commissaris vast dat verzoeker ten aanzien van de asielinstanties verklaard heeft België te zijn binnengekomen op 2 januari 2021 (AD, stuk 7, bijlage 26). Indien hij achttien maanden onderweg is geweest van Afghanistan naar België, zoals hij zowel bij de DVZ als op het CGVS verklaarde (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 33; AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18), betekent dit dat hij Afghanistan pas in de zomer van het jaar 2019 zou hebben verlaten. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de enige mogelijke verklaring voor deze inconsistenties is dat hij het zich niet meer zo helder zou herinneren. Van een dermate ingrijpende gebeurtenis met verstrekende gevolgen mag echter redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker er ook enige tijd later coherente en eenduidige verklaringen over kan afleggen. Verzoeker blijft hiertoe, gelet op het voorgaande, evenwel in gebreke.

De in de bestreden beslissing opgeworpen motieven omtrent (i) het niet indienen van een verzoek om internationale bescherming in andere Europese landen waarlangs verzoeker naar België reisde en (ii) verzoekers verklaring niet te kunnen lezen en schrijven in het Pasjtoe maar wel een profiel op Facebook te hebben, zijn *in casu* bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op deze overvloedige motieven kan dan ook niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Voorts laat verzoeker volgend motief van de bestreden beslissing ongemoeid:

“Verder wekt het ook de nodige verbazing dat de taliban er niet aan dachten om u te komen zoeken bij familie in het dorp. Zo waren de taliban vastberaden om u te vinden in uw huis aangezien ze zichzelf naar binnen forceerden en overal zochten (CGVS, p. 13-14). Dat de taliban, nadat ze u niet vonden, niet eens passeerden bij uw paternale en/ of maternale oom in het dorp is toch enigszins merkwaardig. Zo verklaarde u slechts één paternale en maternale oom te hebben en deze wonen beide in het dorp (CGVS, p. 10). De taliban dienen toch het vermoeden gehad te hebben dat een zestienjarige jongen niet heel erg ver weg zou zijn.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is deugdelijk en pertinent en wordt, daar het door verzoeker geheel onverlet wordt gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente redenen geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen aangaande verzoekers vluchtmotieven. De adjunct-commissaris motiveert dienaangaande op goede gronden als volgt:

“Zo is de door u neergelegde taskara slechts een indicatie van uw identiteit en herkomst wat op heden niet betwist wordt. Er dient in dit verband trouwens bijkomend vermeld te worden dat u in Oostenrijk verklaarde dat uw naam A(...) W(...) was in plaats van M(...) W(...), de naam die u in België opgaf. De documenten die gerelateerd zijn aan de medische toestand van uw vader staan los van de door u beweerde vrees. Hoe betreurenswaardig ook, blijkt uit uw verklaringen dat de medische toestand van uw vader te wijten is aan een werkongeval (CGVS, p.3).”

Door in zijn uiteenzetting van de feiten op te merken dat het niet duidelijk is of de bom waardoor zijn vader zijn benen verloor een ongelukkig ongeval was dan wel of de bom bewust tussen schroot werd meegegeven en dat zijn vader alleszins een slachtoffer is van de taliban, *“ofwel per toeval door willekeurig geweld ofwel opzettelijk”*, maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat dit incident wél te maken heeft met de persoonlijke vervolgingsfeiten waarop hij zijn beschermingsaanvraag baseert. Loutere speculaties kunnen daartoe niet volstaan.

Tot slot merkt de Raad op dat de algemene informatie die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), respectievelijk waarnaar hij verwijst in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota, geen betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie en derhalve niet volstaat om het bestaan van een persoonlijke vrees in zijn hoofde aan te tonen. De overige stukken gevoegd bij verzoekers verzoekschrift en aanvullende nota (stukkenbundel verzoeker, stukken 4-8) hebben louter betrekking op verzoekers leven en verblijfsomstandigheden in België en zijn derhalve evenmin van aard zijn verklaringen met betrekking tot de redenen van zijn vertrek uit Afghanistan te ondersteunen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor de taliban.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker verder aan dat het algemeen bekend is dat *“Afghaanse mannen die het land verlaten om internationale bescherming aan te vragen in het westen, op weinig sympathie en mededogen kunnen rekening van de Taliban in geval van een terugkeer”* en dat dit inhoudt dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah

Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer

executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘zina’ – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘Zina’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In voormeld Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘zina’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de-factorechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende talibanopperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stellen over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord geven naar het politiebureau brengen (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (DIS, “*Afghanistan Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan Targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (DIS, “*Afghanistan Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021, in EUAA "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoen-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoengebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens voormeld Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 53-55; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus "*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: DIS, "*Afghanistan Taliban's impact on the population*", June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het Noorse LandInfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de-facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus "*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Ondanks het feit dat niet betwist wordt dat verzoeker vijftien jaar oud was toen hij Afghanistan verliet en dat hij op zestienjarige leeftijd in België is aangekomen als niet-begeleide minderjarige en bijgevolg een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoeker, die zijn land van herkomst intussen vijf jaar geleden heeft verlaten om naar Europa te komen en die bijna vier jaar in België verblijft, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker, die op heden twintig jaar oud is, verklaarde dat hij in Afghanistan tot de zevende graad naar school ging en dat hij werkzaam was in de schroothandel van zijn vader, waarvoor hij verantwoordelijk werd na de explosie waarbij zijn vader beide benen verloor (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Tevens dient aangestipt te worden dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij nog een keer om de twee of drie weken contact heeft met zijn familie in Afghanistan (*ibid.*, p. 11-12). Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtöe en verklaard heeft praktiserend moslim te zijn (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7).

Het in aanvulling op zijn verzoekschrift, alsook bij aanvullende nota, bijgebrachte schoolattest, het attest van tewerkstelling, de individuele rekeningen en de getuigenverklaring van K.M. (stukkenbundel verzoeker, stukken 4-8) kunnen getuigen van verzoekers bereidheid een landstaal te leren en naar school te gaan en zijn wil om te werken. Tevens blijkt hieruit dat verzoeker een voorbeeldige jongeman is die graag zelfstandig wil zijn. De Raad wijst erop dat dit alles aantoont dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille zijn scholing en tewerkstelling en het in enige mate beheersen van een landstaal bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Ook het gegeven dat

verzoeker sedert 6 mei 2022 in een instelling voor bijzondere jeugdzorg verblijft, waar hij doet wat van hem verwacht wordt en zich houdt aan de gemaakte afspraken, zoals blijkt uit de bijgebrachte getuigenverklaring van K.M., duidt er niet op dat hij bij terugkeer naar Afghanistan niet in staat zou mogen worden geacht om zich aan te passen aan de aldaar geldende normen en verwachtingen. Dat verzoeker in België op zijn eigen benen leert staan, is niet vreemd aan het feit dat hij inmiddels meerderjarig is. Waar verzoekers gedrag blijkt geeft van een wil tot integratie in de Belgische samenleving, blijkt hieruit niet dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke of religieuze overtuiging of dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

De Raad benadrukt in dezen verder dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd, dan wel dat als dusdanig kan worden gepercipieerd, of dat voor hem bijzonder belangrijk is en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen heeft aangenomen van een levensstijl die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota dat er een gebrek is aan informatie met betrekking tot de terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in het Westen. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, omdat hij hun plan niet uitgevoerd zou hebben, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die een groot deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, er naar school ging en werkte en er nog een netwerk heeft, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift, onder verwijzing naar de gevoegde "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van UNHCR van februari 2022 (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), betoogt dat het non-refoulementbeginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden en in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota onderstreept dat het standpunt van UNHCR en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) betreffende een stop op gedwongen terugkeer ongewijzigd blijft en ter staving hiervan citeert uit het persbericht "*UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety*" van 7 oktober 2023, wijst de Raad erop dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een

reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de Taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §

1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enzovoort) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjiitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (waaronder de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI "*Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan Security Situation*", augustus 2022, p. 62, en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023).

De Mensenrechtenraad van de VN stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

De Raad herhaalt dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat, mede gelet op de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 3 mei 2024 neergelegde aanvullende nota, er wel degelijk voldoende informatie voorhanden

is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 3 mei 2024 neergelegde aanvullende nota). De informatie waarnaar verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Waar verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 297 075 van 14 november 2023, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtue machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.9. De verwijzing naar het proportionaliteitsbeginsel is in dezen niet dienstig. Het komt de adjunct-commissaris immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder voormelde bevoegdheid.

3.3.10. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende

onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT